

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 689: Người Phát Đại Tâm Muốn Hoằng Dương Phật Pháp, Trước Tiên Nên Đem Đạo Lý Này Tận Lực Tuyên Thuyết

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 058)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Người phát đại tâm muốn hoằng dương Phật pháp, trước tiên nên đem ý nghĩa này, tận lực tuyên thuyết, xiển minh triệt để. Để đại chúng dần dần được liễu giải, nhiều người bước vào cửa Phật. Thì việc hóa toàn thế giới thành quốc gia đại đồng, hóa tận pháp giới thành cõi nước Cực Lạc, cũng không phải là việc khó vậy. Nguyên cùng nhau gắng sức.】

Phát tâm hoằng pháp, đây là trách nhiệm mà tứ chúng đệ tử chúng ta đều có, người xuất gia càng không cần phải bàn tới, người xuất gia là chuyên môn làm việc này, là những vị thầy chuyên nghiệp, chuyên môn làm công việc này. Người tại gia thì đó là kiêm chức, họ không phải chuyên nghiệp, họ là kiêm chức, họ đến hộ trì đạo tràng, hộ trì hoằng pháp. Người tại gia có năng lực, thì cũng giống như vậy, cũng phải hành đạo Bồ Tát, đứng ra giảng kinh thuyết pháp, từ thời Phật Thích Ca Mâu Ni đã có điều này. Khi Đức Phật còn tại thế, cư sĩ Duy Ma Cật giảng kinh thuyết pháp, không có gì khác biệt so với Phật. Cho nên hoằng pháp lợi sinh, người tại gia có thể làm, không phải nói đây là trách nhiệm chuyên môn của người xuất gia, người tại gia chúng ta không cần thiết phải làm, quý vị suy nghĩ như vậy là sai lầm rồi; người xuất gia cho rằng hoằng pháp lợi sinh là việc của người xuất gia chúng ta làm, người tại gia không cần phải làm, cũng sai lầm rồi. Chỉ cần có năng lực, có cơ hội, nhất định phải phát tâm đi làm, Phật pháp dạy chúng ta tùy duyên, chúng ta có cơ duyên này thì phải làm, không có cơ duyên này thì không cần miễn cưỡng, đây gọi là tùy duyên. Đặc biệt là trong thời đại hiện nay, người xuất gia hoằng pháp lợi sinh đã ít đi rồi, người tại gia càng phải nỗ lực hơn, càng phải siêng năng hơn để làm, lợi ích thực sự vô lượng vô biên. Việc này cũng có thể khích lệ đồng tu xuất gia, người xuất gia vừa nhìn thấy, người tại gia đều liều mạng nỗ lực như vậy để làm

công việc hoằng pháp lợi sinh, chúng ta lại càng phải mau chóng nỗ lực. Cho nên người tại gia không cần khuyên người xuất gia, bản thân mình tự làm, lấy mình làm gương, để người xuất gia nhìn thấy có thể phản tỉnh, có thể kiểm điểm, có thể quay đầu, đây chính là vô lượng công đức. Trong thời đại ngày nay, hàng cư sĩ tại gia hoằng pháp lợi sinh quả thực rất nhiều, ảnh hưởng cũng tương đối sâu rộng, điều này rất đáng được tán thán; dẫu sao thế giới này rất lớn, người hoằng pháp lợi sinh vẫn còn quá ít. Nếu quý vị tự cho rằng mình không có năng lực, mình muốn làm nhưng không có khả năng, kỳ thực mà nói chỉ cần quý vị muốn làm là được rồi, không cần đến năng lực. Vì sao vậy? Chỉ cần muốn làm, chư Phật Bồ Tát liền gia trì quý vị, chỉ sợ quý vị không có cái nguyện tâm này. Nguyện tâm của quý vị càng mãnh liệt, Phật Bồ Tát gia trì càng rõ rệt, đây là sự thật.

Phàm là những vị phát tâm đứng ra giảng kinh thuyết pháp, bất luận tại gia hay xuất gia, đều công nhận sự thật này. Những năm đầu, Pháp sư Đế Nhàn, ngài là một vị đại đức xuất chúng của Thiên Thai tông vào những năm đầu Dân Quốc, chúng ta thấy trong bài tựa của “Viên Giác Kinh Thân Văn Ký”; bài tựa này là do cư sĩ Giang Vị Nông phụ trách chỉnh lý, do Tường Duy Kiều và ba người khác ghi chép, cuối cùng giao cho cư sĩ Giang Vị Nông làm tổng chỉnh lý. Chỉnh lý xong, đưa cho Lão Pháp sư xem, Lão Pháp sư xem xong liền nói: Những lời này là do tôi giảng sao? Sao tôi có thể giảng hay đến như vậy! Chính ngài cũng không hề hay biết. Tam Bảo gia trì, không phải tự ngài giảng, là oai thần của Phật mượn cái miệng của ngài mà nói ra. Nói cách khác, quý vị có chịu đem thân thể cho Phật Bồ Tát mượn dùng hay không? Rất keo kiệt, không chịu cho mượn, thì có cách nào đâu, hết cách rồi. Nếu quý vị hoan hỷ cho Phật Bồ Tát mượn dùng, những gì quý vị nói ra thật không thể nghĩ bàn! Đó là trường hợp của Lão Pháp sư. Trong hàng cư sĩ, cư sĩ Lý Bình Nam tôi thân cận ngài mười năm, mỗi lần ngài giảng kinh đều rất nghiêm túc chuẩn bị, những thứ chuẩn bị ra, có khi lên bục giảng một câu cũng không dùng đến, những gì giảng ra đều không phải là những thứ ngài đã chuẩn bị; khi ghi chép lại, đem cho ngài xem thử, ngài cũng cảm thấy rất kinh ngạc: Sao lại có thể nói ra những thứ này? Sao lại có thể nói hay đến như vậy? Đó là do Phật lực gia trì. Bản thân tôi có kinh nghiệm loại này rất nhiều, khi tôi mới học giảng kinh thì phải chuẩn bị, thời gian chuẩn bị rất dài, rất dụng tâm chuẩn bị; mười năm sau, tôi giảng kinh không chuẩn bị nữa, cho nên bây giờ giảng kinh là hoàn toàn không có chuẩn bị. Giảng những gì? Nói cho chư vị biết, chính bản thân tôi cũng hoàn toàn

không biết. Đây là tôi nói lời thành thật với quý vị, tôi lên bục giảng không có chuẩn bị, không biết sẽ giảng cái gì, xuống bục giảng quý vị hỏi tôi, tôi cũng không biết. Bây giờ có người ghi âm, đem ghi chép lại đưa cho tôi xem, tôi cũng rất kinh ngạc: Những lời này sao lại là do tôi nói ra? Đích thực là như vậy, tôi không keo kiệt, chịu đem thân thể, miệng lưỡi cho Phật Bồ Tát mượn dùng, quý vị rất keo kiệt, thì có cách nào đâu! Quý vị không chịu cho mượn. Cho nên nhất định phải phát tâm, nhất định phải phát đại tâm, để chuyển đổi cảnh giới, đây là phương pháp đệ nhất, không có gì thù thắng hơn cái này. Nếu thân thể chúng ta có bệnh, thân thể không khỏe mạnh, hoặc bản thân biết mạng của mình rất mỏng, phước rất mỏng, làm việc này thì lập tức chuyển đổi lại ngay. Tôi đã nói với quý vị rồi, trong những bản ghi chép giảng kinh của tôi đã đề cập nhiều lần, nói rất nhiều lần, lúc tôi còn trẻ, người ta xem bói cho tôi, nói sống không qua bốn mươi lăm tuổi. Tôi rất tin tưởng, trong nhà tôi đã mấy đời đều không ai sống qua bốn mươi lăm tuổi, tôi làm sao có thể ngoại lệ? Đây là ngay cả Cam Châu Hoạt Phật cũng từng nói với tôi, ngài bảo tôi có thông minh trí huệ, nhưng một chút phước báo cũng không có, là Cam Châu nói. Tôi nói tôi hiểu rất rõ, tôi thực sự là không có phước báo. Lúc còn trẻ tính cách cũng giống như Viên Liễu Phàm, rất khắc bạc, thích trêu chọc người, châm biếm người, một chút phước báo cũng không có. Những ưu điểm đó của Viên Liễu Phàm tôi còn không có, còn những khuyết điểm của ông ấy thì tôi đều có đủ cả, quý vị nói xem làm sao làm sao mà được? Lúc vừa xem đến “Liễu Phàm Tứ Huấn”, tôi thấy thật là nguy kịch. Bây giờ vẫn còn có thể sống đến tuổi tác lớn như vậy, thân thể vẫn còn không tệ, đây chính là nhờ đem thân thể, cái miệng của tôi cho Phật Bồ Tát mượn dùng, liền hưởng được ân huệ này, chính là như vậy đó.

Cho nên phải phát tâm, phải đem kinh nghĩa Đại thừa, thực sự đi giảng, chúng ta trong thời đại ngày nay, hoằng dương bộ kinh nào là tốt? Phương tiện nhất, thù thắng nhất không gì qua được “Kinh A Di Đà”, “Kinh A Di Đà” ngắn, ba ngày có thể giảng xong, năm ngày có thể giảng xong, bảy ngày có thể giảng xong, được mọi người hoan nghênh nhất. Trong “Niệm Phật Luận”, Pháp sư Đàm Hư có nói với chúng ta, ngày trước có cư sĩ Trịnh Tích Tân, ông ấy là người làm ăn buôn bán, sau khi học Phật, buôn bán không làm nữa, học được cách giảng “Kinh A Di Đà”, đi khắp nơi giảng “Kinh A Di Đà” cho người ta, cuối cùng ông ấy vãng sanh tự tại đến như vậy, biết trước ngày giờ, không có bệnh khổ, ngồi mà ra đi. Chỉ cần biết giảng một bộ “Kinh A Di Đà” là được rồi, không cần học quá nhiều, học xong một bộ, cả đời quý vị thọ dụng không hết.

Quý vị đến Trung Quốc, Trung Quốc có bao nhiêu cái huyện, tôi nghĩ chắc phải có hai, ba ngàn cái huyện, một huyện đi giảng một tuần lễ, e rằng đại khái quý vị sống đến hơn một trăm tuổi vẫn chưa giảng xong; quý vị nói bộ “Kinh A Di Đà” đó được đại chúng hoan nghênh biết bao, đi đến đâu cũng được thỉnh mời, đi đến đâu người ta cũng cung kính với quý vị, hầu hạ chu đáo tận tình, giảng xong rồi lại đến nơi khác. Nếu duyên phận mà thù thắng hơn nữa, đem một bộ kinh đi hoằng dương khắp thế giới, thì chẳng có gì thù thắng bằng, thật sự là tự lợi lợi tha.

Chỗ này nói, trước tiên nên đem kinh này, kinh này là “Kim Cang Bát Nhã Ba La Mật Kinh”. Ý của cư sĩ Giang Vị Nông, vì sao bảo chúng ta trước tiên phải tạo dựng nền tảng vững chắc trên bộ kinh này? Bộ kinh này giảng về nguyên lý nguyên tắc, bộ kinh này không có gì khác, chính là dạy chúng ta nhìn thấu, buông xả. Thật đấy, sau khi nhìn thấu, buông xả, thì câu Phật hiệu đó mới đắc lực; sau khi nhìn thấu, buông xả, quý vị muốn học “Kinh A Di Đà” thì chắc chắn sẽ học tốt, rất nhanh chóng sẽ học tốt, học cái gì cũng nhanh chóng. Quý vị ngày nay học mọi thứ vì sao học không tốt? Vì chưa nhìn thấu, chưa buông xả, trong quá khứ xem quá nhiều, nghe quá nhiều, những thứ tạp nhạp quá nhiều, những thứ tạp nhạp này không chịu buông bỏ, trộn lẫn vào nhau, thì quý vị làm sao có thể học tốt được? Giống như nấu thức ăn vậy, một nồi canh rau nấu lộn xộn, không ra mùi vị gì. Cho nên quý vị phải chịu xả bỏ, toàn bộ buông xả hết, một môn thâm nhập, như vậy mới được. “Kinh Kim Cang” không phải dạy chúng ta cái gì khác, chính là dạy chúng ta nhìn thấu, buông xả. Hiểu rõ triệt để đạo lý này, cũng phải đem đạo lý này thuyết minh cho đại chúng, dạy đại chúng đều có thể thấu rõ, như vậy mới gọi là chân chính bước vào cửa Phật. Hiệu quả của nó có thể đạt được thế giới hòa bình, quốc gia phồn vinh hưng thịnh. Hóa pháp giới thành cõi nước Cực Lạc, nương theo lý tưởng của Phật A Di Đà, đem thế gian này của chúng ta kiến thiết thành thế giới Tây Phương Cực Lạc, cũng không phải là chuyện khó, đây là sự thật. Bất luận là xét từ phương diện lý luận hay phương diện phương pháp, đều có thể nói thông suốt, sự tại nhân vi (việc do người làm), xem chính bản thân chúng ta có thực sự phát tâm đi làm hay không.